

5. MOZUS GRĀMATA JAUNAJĀ DERĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 4:1–11, 5Moz 8:3, Apd 10:34, Gal 3:1–14, Apd 7:37, Ebr 10:28–31.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet Viņš atbildēja un sacīja: ‘Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes.’” (Mt 4:4)

Jaunā Derība ir piesātināta ar Veco. Tas ir, inspirēti Jaunās Derības rakstnieki ir citējuši inspirētus Vecās Derības rakstniekus kā savu autoritāti. Jēzus pats teica: “Stāv rakstīts” (Mt 4:4), tas ir, stāv rakstīts Vecajā Derībā; un Viņš teica, ka “Rakstiem ir jātiek piepildītiem” (Mk 14:49) – tas ir, Vecās Derības rakstiem. Kad Jēzus satika divus mācekļus uz Emavas ceļa, tā vietā, lai darītu brīnumu un parādītu, kas Viņš ir, “iesākdams no Mozus un visiem praviešiem, Viņš tiem izskaidroja visus rakstus, kas par Viņu rakstīti” (Lk 24:27).

Vai nu izmantojot tieši Vecās Derības citātus, vai netiešas norādes, vai atsauces uz stāstiem vai pareģojumiem, Jaunās Derības rakstnieki pastāvīgi izmantoja Veco Derību, lai atbalstītu vai pat pierādītu savus apgalvojumus.

Bieži citēto grāmatu vidū bija 5Moz grāmata (tai skaitā psalmi un Jesajas grāmata). Matejs, Marks, Lūka Apustuļu darbos, Jānis, vēstules romiešiem, galatiešiem, abas vēstules korintiešiem, vēstule ebrejiem, pastorālās vēstules un Jāņa Atklāsmes grāmata – visu minēto darbu autori atsaucas uz 5Moz grāmatu.

Šajā nedēļā aplūkosim dažus no šiem gadījumiem un ieraudzīsim, kādas patiesības mūsu laikam mēs no tiem varam paņemt.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. decembrī.

“Stāv rakstīts”

Izlasi Mt 4:1–11. Kā Jēzus atbildēja uz sātana kārdināšanām tuksnesī un kas ir tā svarīgā mācība, ko mēs varam gūt no Viņa atbildes? _____

Jēzus nestrīdējās ar sātanu un arī neiegāja ar viņu nekādās debatēs. Viņš vienkārši citēja Rakstus, jo kā Dieva Vārds tas ir “dzīvs un spēcīgs un asāks par katru abās pusēs griezīgu zobenu” (Ebr 4:12). Katrā reizē Vārds, ko Viņš citēja, bija no 5Moz grāmatas. Cik interesanti, ka Jēzus tuksnesī izvēlējās citēt pantus, kas arī Israēlam tika doti tuksnesī.

Pirmajā kārdināšanā Jēzus atsaucās uz 5Moz 8:3. Mozus bija atgādinājis Israēlam, kā Kungs par viņiem bija rūpējies tuksnesī visus šos gadus, ieskaitot mannas došanu, – tas viss bija daļa no attīrīšanas procesa, Kungam cenšoties iemācīt viņiem garīgas mācības. Starp šīm mācībām bija tas, ka “cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes”. Dievs deva jums fizisku ēdienu, bet Viņš dod jums arī garīgu barību. Jūs nevarat paņemt tikai pirmo bez otrā. Jēzus izmantoja maizes salīdzinājumu kā pāreju uz 5. Mozus grāmatu un lai norātu sātanu un šaubas, ko viņš centās iedvest Jēzū.

Otrajā kārdināšanā Jēzus izmanto 5Moz 6:16, kur Mozus norāda tautai uz viņu sacelšanos Masā (sk. 2Moz 17:1–7), sakot: “Dievu, savu Kungu, tev nebūs kārdināt, kā tu to darīji Masā.” (NKJV) Vārds “kārdināt” var nozīmēt “mēģināt” vai “pārbaudīt”. Kungs viņiem atkal un atkal bija parādījis Savu spēku un labprātību par viņiem rūpēties; tomēr grūtā brīdī viņi sauca: “Vai tas Kungs ir mūsu vidū vai nav?” (2Moz 17:7) No šī stāsta Jēzus smēlās, lai norātu sātanu.

Trešajā kārdināšanā sātans centās panākt, lai Kristus zemojas un viņu pielūdz. Kāda atklāta un acīmredzama atklāsme tam, kas viņš patiesībā bija un ko viņš patiesībā gribēja! Tā vietā, lai strīdētos, Jēzus norāj sātanu un atkal vēršas pie Dieva Vārda, 5Moz grāmatas, kur Kungs Savus ļaudis brīdināja, kas notiks, ja viņi atkritīs un pielūgs citus dievus. “Tev būs To Kungu, savu Dievu, būties, tev būs Viņam kalpot” (5Moz 6:13), ar to domājot kalpošanu tikai Viņam vien.

Kā mēs varam mācīties gūt spēku savā dzīvē no Dieva Vārda pētīšanas, lai pilnīgāk atspoguļotu Jēzus raksturu un līdzīgi Viņam stātos pretī sātana kārdināšanām? _____

Paceļot vaigu

5Moz 10. nodaļā Mozus (atkal) atgādina par Israēla vēsturi un (atkal) izmanto šos ziņojumus, lai pamācītu savus ļaudis būt uzticīgiem. Šo pamācību vidū Viņš pateica vēl kaut ko.

Izlasi 5Moz 10:17–19. Kas šeit ir būtiskā vēsts, un kāpēc tā ir aktuāla Dieva draudzei mūsdienās? _____

Frāze “neviens vaigu neuzlūko” ir tulkota no ebreju tēlainās izteiksmes līdzekļiem. Tā burtiski nozīmē, ka Viņš “nepaceļ vaigu”. Ir uzskats, ka tas nāk no juridiskās prakses, kurā tiesnesis vai karalis redz tiesājamās personas seju un, pamatojoties uz šīs personas statusu (svarīga persona vai nenozīmīgs cilvēks), tiesnesis vai karalis pieņem spriedumu. Šeit, 5. Mozus grāmatā, ir norādīts, ka Kungs neizturas pret cilvēkiem tādā veidā, neskatoties uz Viņa lielo varu un varēšanu. Viņš ir godīgs pret ikvienu, neatkarīgi no cilvēka statusa. Šī patiesība, protams, tika atklāta Jēzus dzīvē un tajā, kā Viņš izturējās pat pret visnīcinātākajiem sabiedrības locekļiem.

Izlasi Apd 10:34, Rm 2:11, Gal 2:6, Ef 6:9, Kol 3:25 un 1Pēt 1:17. Kā šie panti izmanto 5Moz 10:17? _____

Lai arī cik atšķirīgi apstākļi katrā no šiem pantiem (Vēstulē efeziešiem Pāvils saka, lai kungi ir uzmanīgi, kā viņi izturas pret saviem kalpiem; Vēstulē romiešiem Pāvils runā par faktu, ka tad, kad runa ir par glābšanu un sodu, nav atšķirības starp jūdjiem un pagāniem), tie visi aizved uz 5Moz grāmatu un pie domas, ka Dievs “nepaceļ vaigu”. Un, ja “dievu Dievs un kungu Kungs, lielais Dievs, varenais un brīnišķais” to nedarīs, tad arī mums noteikti nevajadzētu tā rīkoties.

Veidā, kā Pāvils raksta Vēstulē romiešiem, mēs varam redzēt evaņģēlija atklāsmi: mēs atrodamies tajā pašā lidmašīnā, neskatoties uz to, kas mēs esam statusa ziņā. Mēs visi esam kritušas būtnes, kam vajadzīga Dieva glābjošā žēlastība. Labā vēsts ir, ka, neskatoties uz mūsu statusu, mums visiem ir piedāvāta glābšana Jēzū Kristū.

Cik bieži tu, arī slēptā veidā, “pacel vaigu”, un kāpēc krusts parāda mums, cik šāda attieksme patiesībā ir grēcīga? _____

Nolādēts pie koka

Izlasi Gal 3:1–14. Ko Pāvils šeit pasaka tādu, kas ir aktuāls mūsdienās, un kā viņš izmanto 5Moz 27:26 un 5Moz 21:22, 23, lai izteiktu savu domu? _____

Diemžēl kristietībā bieži izmanto šo vēstuli, lai attaisnotu likuma, desmit baušļu, neievērošanu. Protams, šis arguments patiešām tiek izmantots kā iemesls, lai neievērotu tieši ceturto bausli, it kā šī viena baušļa ievērošana, pretēji visiem pārējiem deviņiem, būtu burta kalpības izpausme, par ko šeit runā Pāvils.

Tomēr Pāvils nerunāja pretī likumam, un pavisam noteikti nekas šajos pantos neatīst sabata baušļa pārkāpšanu. Atslēga atrodama Gal 3:10, kur viņš raksta, ka “nolādēts ir ikkatrs, kas netur un nedara visu to, kas ir rakstīts bauslības grāmatā”, un tad viņš citē 5Moz 27:26. Jautājums nav paklausība likumam, bet “paļaušanās uz likumu” – grūts stāvoklis, varbūt pat neiespējams kritušām būtnēm, tādām kā mēs.

Pāvila doma ir, ka mēs netiekam glābti ar bauslības darbiem, bet caur Kristus nāvi mūsu labā, kas mums ir piešķirta ticībā. Viņa uzsvars šeit ir uz to, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā pie krusta. Lai palīdzētu izteikt šo domu, viņš atgriežas atpakaļ pie 5Moz grāmatas, šoreiz 5Moz 21:23. Līdzīgi Jēzum Pāvils lieto frāzi “Stāv rakstīts”, parādot Vecās Derības autoritāti, un tad viņš citē tekstu par kādu grēcinieku, kas izdarījis milzīgu noziegumu un par to saņēmis nāvessodu, tiekot piekarinātam pie koka, varbūt par iebiedēšanu citiem.

Tomēr Pāvils to izmanto kā simbolu Kristus starpnieciskajai nāvei mūsu labā: Kristus kļūva par “lāstu” tādā nozīmē, ka Viņš piedzīvoja likuma lāstu, tas ir, nāvi, ko piedzīvotu ikviens cilvēks, jo mēs visi esam pārkāpuši likumu. Tomēr evaņģēlija labā vēsts ir tā, ka lāsts, kam vajadzēja kļūt par mūsu likteni, kļuva par Viņa lāstu pie krusta, “tā ka ticībā mēs saņemam Gara apsolījumu” (Gal 3:14).

Vai, kā to izteikusi Elena Vaita: “Neviens cits kā tikai Kristus varēja izglābt kritušo cilvēku no likuma lāsta un atgriezt viņu saskaņā ar Debesīm. Kristus uzņēmās uz Sevi vainu un grēka kaunu – grēka, kas bija tik aizvainojošs svētajam Dievam, ka tam bija jāšķir Tēvs no Viņa Dēla.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 63. lpp.)

Padomā, ko tu piedzīvotu, ja tev būtu jāsaņem sods par visām savām kļūdām. Tomēr, pateicoties tam, ka Kristus Sevī izcieta sodu par taviem grēkiem, lai tev tas nebūtu jādara, kādai vajadzētu būt tavai atbildei uz Viņa upuri? _____

“Pravieti, kāds es esmu”

Atkal un atkal Kungs brīdināja Israēlu nesekot apkārtējo tautu piemēram. Tieši pretēji, viņiem bija jābūt par lieciniekiem šīm tautām (5Moz 4:6–8). 5Moz 18:9–14 pravietis atkārtoti brīdina viņus no atsevišķām praksēm, kas “Kungam ir negantība” (5Moz 18:12). Šajā kontekstā tiek atklāts, ka viņiem jābūt “bezvainīgiem Tā Kunga, sava Dieva, priekšā” (5Moz 18:13).

Izlasi 5Moz 18:15–19. Ko Mozus viņiem šeit pasaka? Tad salīdziniet to ar Apd 3:22 un Apd 7:37. Kā Pēteris un Stefans izmanto 5Moz 18:18? _____

Atsaucoties uz derību pie Sinaja, Mozus runā par to, kā Israēla bērni, saņemot Dieva likuma atklāsmi (2Moz 20:18–21), gribēja, lai Mozus darbojas kā starpnieks, kā mediators starp viņiem un Dievu. Mozus divas reizes viņiem apsola (5Moz 18:15, 18), ka Kungs sūtīs pravieti, līdzīgu Mozum, – ņemot vērā kontekstu, doma ir tāda, ka šis pravietis līdzīgi Mozum būs starpnieks starp cilvēkiem un Kungu.

Daudzus gadsimtus vēlāk gan Pēteris, gan Stefans citēja šo pantu attiecībā uz Jēzu. Pēterim Jēzus bija papildījums tam, par ko bija runājuši “visi Viņa svētie pravieši” (Apd 3:21). Viņš uzskatīja, ka vadītājiem ir jāpaklausa Viņam un tam, ko Viņš saka. Tas ir, Pēteris izmantoja šo jūdiem zināmo pantu un attiecināja to tiešā veidā uz Jēzu, ar domu, ka viņiem ir jānožēlo tas, ko tie Viņam bija izdarījuši (Apd 3:19).

Pēc tam Apd 7:37, kad Stefans, kaut arī no Pētera atšķirīgā kontekstā, pasludināja Jēzu, viņš arī atsaucās uz šo slaveno apsolījumu un apgalvoja, ka tas norāda uz Jēzu. Viņš teica, ka Mozus savā vēsturiskajā lomā un jūdu vadīšanā bija Jēzus prototips. Tas ir, Stefans, tāpat kā Pēteris, centās parādīt cilvēkiem, ka Jēzus ir pravietojuuma papildījums un ka tiem Viņā ir jāieklausās. Pretēji apsūdzībai pret Stefanu, ka viņš “zaimo Mozu un Dievu” (Apd 6:11), Stefans pasludināja Jēzu par Mesiju, tiešu papildījumu tam, ko Dievs bija apsolījis caur Mozu.

Kā šie divi panti parāda mums, cik centrāla loma Jēzum ir visā Bībelē un kāpēc visai mūsu izpratnei par to ir jābūt centrētai Kristū? _____

Brīdinājums

Vēstule ebrejiem visā savā dziļumā un cēlumā daudzējādā ziņā bija vienkārši gara jūdu ticīgo pārliecināšana par Jēzu. Tās mērķis bija pārliecināt: palieciet uzticīgi Kungam!

Šai uzticībai, protams, jānāk no mūsu mīlestības uz Dievu, uz to, kas Viņš ir, un uz Viņa raksturu un labestību, kas visspēcīgāk izteikta pie Kristus krusta. Tomēr reizēm mums, cilvēkiem, ir jāatgādina, kādas briesmīgas sekas būs atkrišanai. Tas ir, mums vajadzētu atcerēties, ka beigās, ja mēs nepieņemsim to, ko Jēzus mūsu labā ir darījis, samaksājot sodu par mūsu grēkiem, mums mūs jāsamaksā šis sods pašiem, un tas nozīmē “raudāšanu un zobu trīcēšanu” (Mt 22:13), kam sekos mūžīga iznīcība.

Izlasī Ebr 10:28–31. Ko Pāvils šeit pasaka, un kā tas attiecas arī uz mums? _____

Interesanti, ka tā vietā, lai pārliecinātu jūdu ticīgos palikt uzticīgiem Dievam, Pāvils citē 5Moz grāmatu, agrākus jūdu ticīgo pārliecināšanas rakstus palikt uzticīgiem Dievam! Pāvils citē 5Moz 17:6 attiecībā uz faktu, ka cilvēks, kas tiek uzskatīts par nāvi pelnījušu, ar nāvi saskarsies tikai pēc tam, kad vismaz divi citi liecinās pret šo personu. Pāvils ar to vēlējas pateikt – ja neuzticība var aizvest nāvē Vecajā Derībā, “cik gan smagāku sodu, jūs domājat, pelnīs tas, kas Dieva Dēlu minis kājām un derības asinis, ar ko viņš svētīts, turējis par nesvētām un žēlastības Garu nievājis” (Ebr 10:29). Citiem vārdiem, jums ir vairāk gaismas un vairāk patiesības nekā viņiem, un jūs zināt par Dieva Dēla upuri par jūsu grēkiem. Tāpēc, ja jūs atkritat, jūsu sods būs lielāks nekā viņu.

Tad Pāvils nekavējoties dodas atpakaļ uz 5Moz grāmatu, šoreiz 32:35, lai vienkārši apstiprinātu savu teikto. Pārdomājot, kas viņiem bija dots Kristū un viņu zināšanas par lielo nodrošinājumu, kas viņiem sniegts, Kungs, kas teica “Man pieder atriebība”, “tiesās Savu tautu” (Ebr 10:30) viņu atkrišanas un neuzticības dēļ. Galu galā, Viņš bija tiesājis viņu senčus, kuriem nebija tas, kas bija šiem Jaunās Derības jūdiem – pilnīgāka Dieva mīlestības atklāsmē, kas atklājusies pie krusta. Tādējādi Pāvils pamatā teica: es jūs brīdinu.

“Kungs tiesās Savu tautu.” (5Moz 32:36) Kāda ir mūsu vienīgā cerība šajā tiesā (sk. Rm 8:1)? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kā Vecā Derība citē pati sevi (tas ir, kāds no praviešiem citē vai atsaucas, piemēram, uz pantiem no piecām Mozus grāmatām), tieši tāpat Jaunā Derība ir pilna ar tiešiem citātiem, atsaucēm un netiešām norādēm uz Veco Derību. Psalmi, Jesaja un 5Moz grāmata ir tās, kas citētas visvairāk. Bieži arī Jaunās Derības rakstnieki citē no tā saucamās Septuagintas, ko reizēm sauc par “grieķu Veco Derību”, kas ir senākais zināmais ebreju Bībeles tulkojums grieķu valodā. Pirmās piecas Bībeles grāmatas, kas zināmas kā Tora jeb Pentateihs, tika iztulkotas 3. gs. pirms Kristus, bet pārējā Vecā Derība ap 2. gs. pr. Kr.

Mēs varam arī daudz mācīties par to, kā skaidrot Bībeli no atstātā parauga, kā inspirētie Jaunās Derības rakstnieki izmantoja Veco Derību. Viena no pirmajām mācībām, ko mēs varētu apgūt, ir – atšķirībā no daudziem Bībeles pētniekiem mūsdienās Jaunās Derības rakstnieki nekad nepacēla jautājumu par Vecās Derības autentiskumu vai autoritāti. Nekas viņu rakstos neatklāja šaubas par Vecās Derības stāstu vēsturiskumu, sākot ar Ādama un levas eksistenci, grēkā krišanu, plūdiem, Ābrahāma aicināšanu utt. “Zinātne”, kas apšaubā šos notikumus, ir tikai cilvēcisks skepticisms, un tam nevajadzētu ieņemt vietu septītās dienas adventistu prātos un sirdīs.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājot visu gaismu, kas mums kā septītās dienas adventistiem ir dota, ko tai vajadzētu mums mācīt par mūsu lielo atbildību, lai mēs būtu uzticīgi patiesībām, kas mums ir dotas?

2. Izlasi vēlreiz 5Moz 18:9–14. Kādas ir mūsdienīgas šo “negantību” izpausmes, un kā mēs varam pārlicināties, ka no tām izvairāmies?

3. Kāpēc kristiešiem, kas saprot Kristus krusta nāves universālo nozīmi, nekad nevajadzētu “pacelt vaigu” (sk. pirmdienas pētījumu)? Kā mēs varam atpazīt sevī tieksmi darīt tieši to (un vai mēs nemuļķojam sevi, ja noliedzam, ka mums ir kaut vismazākā tieksme tieši to darīt?). Kā krusts un tā turēšana acu priekšā var dziedināt mūs no šīs nepareizās attieksmes?

MOZUS AUGŠĀMCELŠANĀS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

4Moz 20:1–13, 5Moz 31:2, 5Moz 34:4, 5Moz 34:1–12, Jūdas 1:9, 1kor 15:13–22.

ATMIŅAS PANTS:

“Turpretim virseņģelis Miķelis, kad viņam bija Mozus miesas dēļ vārdu cīņa ar velnu, neiedrošinājās par viņu izteikt zaimu spriedumu, bet tikai sacīja: Tas Kungs lai tevi soda!” (Jūdas 1:9)

Kā mēs redzējam visu šo ceturksni, Mozus ir centrālais mirstīgais 5Moz grāmatā. Tajā dominē viņa dzīve, viņa raksturs, viņa vēstis. Lai gan, jā, 5Moz grāmata ir par Dievu un Viņa mīlestību uz “am yisraēl”, “Israēla tautu”, Dievs bieži izmantoja Mozu, lai atklātu šo mīlestību un runātu ar Savu tautu Israēlu.

Tuvojoties ceturkšņa beigām, mūsu 5Moz grāmatas pētījumu noslēgumam, esam nonākuši arī Mozus šīs zemes dzīves pēdējās dienās.

Elena Vaita reiz rakstīja: “Mozus zināja, ka viņam jāmirst vienam; nevienam laicīgam draugam nebūtu ļauts kalpot viņam viņa pēdējās stundās. Viņa priekšā bija kāds noslēpums un baisums, kura priekšā viņa sirds saļima. Vissmagākais pārbaudījums bija viņa atdalīšana no tautas, par ko viņš rūpējās un ko mīlēja, – cilvēkiem, ar kuriem tik ilgi bija saistītas viņa intereses un viņa dzīve. Bet viņš bija mācījies uzticēties Dievam, un ar neapšaubāmu ticību viņš nodeva sevi un savu tautu Viņa mīlestībai un žēlastībai.” (“Sentēvi un pravieši”, 470., 471. lpp.)

Kā Mozus dzīve un kalpošana atklāja daudz par Dieva raksturu, tā arī viņa nāve un augšāmcelšanās.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. decembrī.

Mozus grēks. I daļa

Laiku pa laikam, pat atkrišanas un tuksneša ceļojumu laikā, Dievs brīnumainā veidā uzturēja Israēla bērnus. Tas ir, lai arī cik necienīgi viņi bija (un bieži tādi arī palika), Dieva žēlastība izplūda uz viņiem. Arī mēs esam Viņa žēlastības saņēmēji, lai arī cik necienīgi to saņemt mēs būtu. Galu galā, tā nebūtu žēlastība, ja mēs to būtu pelnījuši, vai ne?

Bez pārtikas, ko Kungs brīnumainā veidā viņiem nodrošināja tuksnesī, vēl viena Viņa žēlastības atklāsme bija ūdens, bez kā viņi būtu ātri gājuši bojā, īpaši dedzinošā tuksnesī. Runājot par šo pieredzi, Pāvils rakstīja: “Visi dzēruši to pašu garīgo dzērienu, jo tie dzēra no garīgās klints, kas tiem gāja līdzī, bet šī klints bija Kristus.” (1kor 10:4) Elena Vaita arī piebilda, ka “tad, kad ceļojuma laikā viņi gribēja ūdeni, pie apmetnes tas sāka plūst no klints šķembām” (“Sentēvi un pravieši”, 411. lpp.).

Izlasī 4Moz 20:1–13. Kas šeit notika, un kā mēs saprotam Kunga sodu Mozum par to, ko viņš bija izdarījis? _____

Vienā ziņā nav grūti saprast Mozus sarūgtinājumu. Pēc visām zīmēm, brīnumiem un neparastas atbrīvošanas, pēc visa, ko Kungs bija darījis viņu labā, viņi beidzot bija nonākuši pie Apsolītās zemes robežām. Kas notika? Pēkšņi viņiem pietrūka ūdens, un viņi sāka sazvērēties pret Mozu un Āronu. Vai Kungs nevarēja viņiem tagad nodrošināt ūdeni, kā Viņš to bija darījis iepriekš? Protams, ka varēja. Viņš arī to gatavojās darīt.

Tomēr ieklausieties Mozus vārdos, kad viņš divas reizes sit klinti. “Klausieties jel, jūs stūrģalvjī! Vai mēs spēsim likt izplūst jūsu vajadzībām ūdenim no šīs klints?” (4Moz 20:10) Viņa balsī var saklausīt dusmas, jo viņš tos nosauca par “stūrģalvjiem”.

Problēma nebija viņa dusmas, kas bija slikti, bet saprotami, bet gan tas, ka viņš teica – “Vai mēs spēsim likt izplūst .. ūdenim?”, it kā viņš vai kāds cits cilvēks spētu likt izplūst ūdenim no klints. Savās dusmās viņš, šķiet, uz mirkli aizmirs, ka to varēja paveikt tikai Dieva spēks, kas darbojās viņu vidū. Vismaz viņam jau nu vajadzēja to zināt.

Cik bieži mēs sakām vai izdarām kaut ko dusmās un varbūt pat uzskatām, ka dusmas ir attaisnojamas? Kā mēs varam iemācīties apstāties, lūgt un meklēt Dieva spēku, lai vispirms pateiktu un darītu, kā ir pareizi, pirms pieļaujam kļūdu? _____

Mozus grēks. II daļa

Izlasi vēlreiz 4Moz 20:12, 13. Kādu konkrētu iemeslu Kungs nosauca, kāpēc Mozus nevarēja ieiet Apsolītajā zemē? Sk. arī 5Moz 31:2 un 5Moz 34:4. _____

Saskaņā ar šo pantu Mozus grēks bija kaut kas vairāk nekā tikai viņa centieni ieņemt Dieva vietu, kas jau tā bija pietiekami slikti. Viņš arī parādīja ticības trūkumu, kas tādām cilvēkiem kā Mozus bija nepiedodami. Galu galā, šis ir vīrs, kurš kopš degošā krūma (2Moz 3:2–16) bija pieredzējis Dievu daudz īpašāk nekā lielākā daļa cilvēku, saskaņā ar šo rakstvietu “Man neticēja”; tas ir, Mozus parādīja ticības trūkumu tam, ko Kungs bija teicis, un tādējādi nebija “Mani svētījis” Israēla bērnu priekšā. Citiem vārdiem, ja Mozus būtu saglabājis mieru un rīkojies pareizi, parādot savu ticību un uzticību Dievam tautas atkrišanas apstākļos, viņš būtu pagodinājis Kungu cilvēku priekšā un atkal būtu parādījis piemēru tam, kas ir patiesa ticība un paklausība.

Ievērojiet arī, ka Mozus nebija paklausījis tam, ko Kungs viņam lika īpaši darīt.

Izlasi 4Moz 20:8. Ko Kungs bija teicis Mozum darīt, un vai viņš tā rīkojās (4Moz 20:9–11)?

Devītajā pantā lasām, ka Mozus paņēma rīksti, kā Kungs bija viņam pavēlējis. Tik tālu viss ir labi. Bet 10. pantā, tā vietā, lai runātu uz klinti, no kuras tad būtu sācis plūst ūdens kā Dieva spēka pārsteidzoša izpausme, Mozus to sita, un nevis vienreiz, bet divreiz. Jā, klints sišana un ūdens rašanās no tās bija brīnums, bet noteikti ne tāds brīnums, kā vienkārši runājot uz to un redzot notiekam to pašu.

Virspusēji noteikti varēja likties, ka Dieva tiesa pār Mozu bija galēja: pēc visa, ko Mozus bija piedzīvojis, viņam beigās tomēr nebija ļauts ieiet Apsolītajā zemē. Kopš vien tiek stāstīts šis stāsts, cilvēki ir brīnījušies – kāpēc vienas pārsteidzīgas rīcības dēļ viņam tika liegta piedalīšanās tajā, ko viņš tik ilgi bija gaidījis!

Kā jūs domājat, kādu mācību Israēla bērniem vajadzēja iemācīties no tā, kas notika ar Mozu? _____

Mozus nāve

Nabaga Mozus! Aizgājis tik tālu, piedzīvojis tik daudz, bet nepiedzīvo apsolījumu, kas pirms daudziem gadsimtiem tika dots Ābrāmam: “Taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi.” (1Moz 12:7)

Izlasi 5Moz 34:1–12. Kas notika ar Mozu, un ko Kungs teica par viņu, kas parādīja, cik īpašs cilvēks viņš bija? _____

“Šajā vientulībā Mozus atskatījās uz savu pārmaiņām bagāto un grūtību pilno dzīvi, kopš viņš bija pagriezis muguru ķēnišķīgā galma godam un izredzēm Ēģiptes valstī, lai savu likteni savienotu ar Dieva izredzētās tautas gaitām. Viņš atsauca atmiņā garos gadus, ko bija pavadījis tuksnesī pie Jetrus ganāmpulkiem, eņģeļa parādīšanos degošajā ērkšķu krūmā un aicinājumu atbrīvot Israēlu. Viņš atkal redzēja varenos brīnumus, ko Dieva spēkā veica izredzētās tautas labā. Neskatoties uz visu, ko Dievs viņiem bija darījis, neskatoties uz viņa paša lūgšanām un pūlēm, tikai divi no lielā pieaugušo pulka, kas atstāja Ēģipti, bija atrasti tik uzticīgi, ka drīkstēja ieiet apsolītajā zemē. Kad Mozus pārlūkoja savas darbības iznākumu, viņa grūtā un uzpurīgā dzīve tam likās gandrīz veltīga.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 471., 472. lpp.)

5Moz 34:4 stāsta ko ļoti interesantu: “Un Tas Kungs sacīja viņam: ‘Šī ir tā zeme, ko Es esmu ar zvērestu apsolījis Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, teikdams: taviem pēcnācējiem Es to došu! Es tev to esmu licis redzēt ar tavām acīm, bet tev nebūs iet pāri uz turieni!’” Kungs izmantoja valodu, kas bija gandrīz vārds vārdā ar to, ko Viņš bija atkal un atkal teicis sentēviem un viņu bērniem par šīs zemes došanu viņiem. Nu Viņš to atkārtoja Mozum.

Kungs arī teica, ka “Es tev to esmu licis redzēt ar tavām acīm, bet tev nebūs iet pāri uz turieni” (5Moz 34:4). Nav iespējams, ka Mozus, atrodoties tur, kur viņš bija, būtu varējis saredzēt visu, ko Kungs viņam rādīja, – no Moāba līdz Danai, Naftaļa zemei un arvien tālāk. Elena Vaita skaidri pasaka: tā bija pārdabiska atklāsme, ne tikai par zemi, bet par to, kāda tā izskatīsies pēc tam, kad viņi to būs ieguvuši īpašumā.

No vienas puses, kāds varētu domāt, ka Kungs ķircina Mozu: tu varēji būt tur, ja būtu vienkārši paklausījis. Drīzāk Kungs ar to parādīja Mozum, ka, neskatoties uz visu, pat neskatoties uz Mozus kļūdu, Dievs gribēja būt uzticīgs derības apsolījumiem, ko Viņš bija izteicis tēviem un visam Israēlam. Kā mēs redzēsīm, Kungam bija padomā pat vēl kaut kas labāks Savam uzticamajam, bet kļūdainajam kalpam.

Mozus augšāmcelšanās

“Tā Mozus, Tā Kunga kalps, nomira Moāba zemē, kā Tas Kungs bija sacījis. Un Viņš to apglabāja ielejā, Moāba zemē iepretim Bet-Peoram, un neviens nezina viņa kapa vietu līdz pat šai dienai.” (5Moz 34:5, 6) Tādējādi Mozus, kas bija tik centrāla persona Israēla dzīvē, cilvēks, kura raksti turpina dzīvot ne tikai Israēlā, bet arī baznīcās un sinagogās, nomira.

Mozus nomira, tika apglabāts, cilvēki viņu apraudāja, un tas bija viss. Pavisam noteikti uz šo gadījumu attiecināms Atklāsmes grāmatas princips: “Svētīgi mirušie, kas mirst iekš Tā Kunga no šā brīža. Tiešām, saka Gars, lai tie atdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tos pavada.” (Atkl 14:13)

Tomēr Mozus nāve nebija pēdējā nodaļa viņa dzīves stāstā.

Izlasi Jūdās 1:9. Kas šeit notiek, un kā šis pants palīdz izskaidrot Mozus parādīšanos vēlāk Jaunajā Derībā? _____

Lai gan mums ir dots tikai mazs mirklis, toties kas tā par neticamu ainu! Miķelis, pats Kristus, strīdas ar velnu par Mozus miesu. Strīdējās par to – kā? Nav šaubu, ka Mozus bija grēcinieks; patiešām, viņa pēdējais zināmais grēks, piesavinoties Dievam pienākošos godu, bija tāds pats, kas Luciferu izmeta no Debesīm: “Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Visaugstākais.” (Jes 14:14) Strīds par Mozus miesu, iespējams, bija tāpēc, ka Kristus pieprasīja Mozum apsollīto augšāmcelšanu.

Bet kā Kristus to varēja darīt grēcinieka Mozus labā, kas bija pārkāpis Viņa likumu? Atbilde, protams, var būt tikai krusts. Tāpat kā visi dzīvnieku upuri norādīja uz Kristus nāvi, tā acīmredzot Kungs tagad, raugoties nākotnē uz krustu, pasludināja Mozus miesu par augšāmceltu. “Grēka dēļ Mozus bija nonācis sātana varā. Skatoties pēc personiskajiem nopelniem, viņš bija likumīgs nāves gūsteknis, bet to uzmodināja mūžīgai dzīvībai, pamatojoties uz Pestītāja vārdu. Mozus no kapa piecēlās godībai un kopā ar savu Atbrīvotāju pacēlās Dieva pilsētā.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 479. lpp.)

Kā šis ziņojums par Mozu palīdz mums saprast glābšanas plāna dziļumu, ka pat pirms krusta notikumiem Mozus varēja tikt augšāmcelts nemirstībai? _____

Mūsu visu augšāmcelšanās

Ar pievienoto gaismu no Jaunās Derības Mozus izslēgšana no Apsolītās zemes galu galā nešķiet liels sods. Laicīgas Kānaānas un vēlāk laicīgas Jeruzalemes vietā (kas visā zināmajā vēsturē ir bijusi karu, cīņu un ciešanu vieta), “Debesu Jeruzaleme” (Ebr 12:22) nu ir viņa mājas. Daudz labākas mājas – pavisam noteikti!

Mozus bija pirmais zināmais cilvēks Bībelē, kas augšāmcēlies no mirušajiem. Ēnohs tika aizrauts Debesīs, nāvi neredzējis (1Moz 5:24), arī Elija (2ķēn 2:11), bet, cik vien tālu sniedzas rakstītais ziņojums, Mozus bija pirmais, kas ir augšāmcelts mūžīgai dzīvei.

Mēs nezinām, cik ilgi Mozus gulēja zemes klēpī, bet tam nav nozīmes. Viņš aizvēra savas acis nāvē, līdz ar to, vai tās bija dažas stundas vai 300 gadu, viņam tas bija viens un tas pats. Tas pats attiecas uz ikvienu mirušo; mūsu pieredze, vismaz līdz nomiršanas brīdim, neatšķirsies no Mozus pieredzes. Mēs aizveram savas acis nāvē, un nākamais, ko mēs zinām, ir vai nu Jēzus otrā nākšana, vai arī diemžēl pēdējā tiesa (sk. Atkl 20:7–15).

Izlasi 1kor 15:13–22. Kāds liels apsolījums šeit ir atrodams, un kāpēc Pāvila vārdiem ir nozīme tikai tad, ja mēs saprotam, ka mirušie dus Kristū līdz augšāmcelšanai? _____

Bez augšāmcelšanās cerības mums vispār nav nekādas cerības. Kristus augšāmcelšanās ir mūsu garantija, pie krusta “šķīstījis no grēkiem” (Ebr 1:3) kā mūsu upura Jērs, Kristus nomira un augšāmcēlās, un, pateicoties Viņa augšāmcelšanai, mums ir drošība par mūsu augšāmcelšanos ar Mozu kā pirmo piemēru no kritušajiem cilvēkiem, kas uzmodināts no mirušajiem. Pateicoties Kristus darbam, Mozus tika uzmodināts, un, pateicoties tam, ko izdarīja Kristus, arī mēs tiksim uzmodināti.

Tādējādi mēs varam Mozū atrast piemēru glābšanai ticībā – ticībā, kas atklājas uzticības pilnā dzīvē un uzticībā Dievam, pat ja viņš beigās izdarīja kļūdu. Visā 5Moz grāmatā mēs redzam, kā Mozus atkal un atkal aicināja Dieva ļaudis uz līdzīgu uzticību, līdzīgu atsaukšanos žēlastībai, kas viņiem ir dota tāpat kā mums, kas atrodamies pie Apsolītās zemes robežām.

Vai ne tas pats Dievs neaicina arī mūs būt uzticīgiem? Ko mēs varam darīt, lai pārliecinātos, ka nepieļaujam tās pašas kļūdas, no kurām Mozus brīdināja 5Moz grāmatā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dusmīgi izsaucoties: ‘Vai mēs jums nedabūsīm ūdeni no šīs klints?’ – tie nostājās Kunga vietā, it kā tāds spēks būtu atkarīgs no viņiem – cilvēkiem, ar visām cilvēciskajām vājībām un kaitēm. Pastāvīgas ļaužu kurnēšanas un dumpošanās nogurdināts, Mozus bija izlaidis no acīm Visvareno Palīgu, un bez Dieva spēka viņš savas dzīves stāstu aptraipīja ar cilvēciskas vājības izpausmi. Vīrs, kas varēja palikt šķīsts, stiprs un nesavtīgs līdz dotā uzdevuma izpildes beigām, tomēr tika pārvarēts. Dievs tika apkaunots Israēla draudzes priekšā tad, kad Viņu vajadzēja sevišķi pagodināt un izcelt.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 418. lpp.)

“Apskaidrošanas kalnā Mozus bija kopā ar pārvērsto Eliju. Viņus tur Tēvs nosūtīja kā gaismas un godības vēstnešus savam Dēlam. Tā beidzot tika paklausīta Mozus lūgšana, kuru viņš izteica pirms daudziem gadsimtiem. Viņš stāvēja uz “labās zemes” kalna savas tautas mantojuma vidū un deva liecību par To, kurā sakopojās visi Israēlam dotie apsolījumi. Tāda ir pēdējā aina, kas mirstīgo skatam atklāta par šī, no Debesīm tik augsti godātā, vīra dzīves gājumu.” (“Sentēvi un pravieši”, 479. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. No vienas puses, jā – Mozus bija augšāmcelts un pacelts Debesīs īsi pēc savas nāves. Bet vienlaikus nabaga Mozum (kā mēs to varam pieņemt) ir jānoskatās uz visu šo haosu, kas notiek šeit, lejā. Cik labi, ka lielākā daļa no mums tiks augšāmcelta pēc tam, kad visa cīņa uz zemes būs noslēgusies Jēzus otrās nākšanas laikā! Kā šī var būt pat lielāka svētība nekā tā, ko piedzīvoja Mozus?

2. Kā stāsts par Mozus nāvi un augšāmcelšanos parāda mums, kā Jaunā Derība, lai gan balstīta uz Veco Derību, aizved mūs tālāk nekā Vecā Derība un var izliet patiešām daudz jaunas gaismas pār to?

3. Kā stāsts par Mozus dzīvi, ieskaitot klints sišanu dusmās, ir piemērs tam, ko nozīmē dzīvot ticībā un būt glābtam ticībā bez bauslības darbiem?

4. Grupā pārrunājiet augšāmcelšanās apsolījumu laika galā. Kāpēc tas ir tik svarīgi visām mūsu cerībām? Ja mēs varam uzticēties Dievam šajā jautājumā, tas ir, mūsu uzmodināšanā no nāves, vai mums nevajadzētu spēt uzticēties Viņam arī visā citā? Galu galā, ja Viņš spēj darīt mūsu labā pat to, ko tad Viņš nespēj?

SATURS

Ievads 5. Mozus grāmatai _____	5
Mozus vēstures stunda _____	12
Mūžīgā derība _____	19
Mīli Kungu, savu Dievu _____	26
Svešinieks tavos vārtos _____	33
Jo kura cita tauta ir tik liela? _____	40
Likums un žēlastība _____	47
Izvēlies dzīvību _____	54
Pievērsiet viņu sirdis _____	61
Piemini un neaizmirsti _____	68
5. Mozus grāmata vēlākos rakstos _____	75
5. Mozus grāmata Jaunajā Derībā _____	82
Mozus augšāmcelšanās _____	89